

KONCERT

Gratok

Eleinte nem keresed,

Merengve nézte földje kék virágait. A szirmok ultraibolya színben parázslottak az aranyárga napsütésben. Az erkélyen állt, a virágok bibéikkel mind felé fordulva szívták magukba illatát. Ragyogásuk felerősödött, és még az is virágba borult, amelyik addig zárva tartotta bimbaját. Tavasz volt. Az ezüstös égen ezernyi apró felhőpamacs ringatózott a kora esti szélben. Halvány vörös csíkok futkostak a távoli horizonton, jelezve az éjszaka közeledtét.

Nélkülük egyszer ez mind el fog pusztulni. Akkor majd új kor köszönt Gratokra. Az illattalanok fellázadtak. Nem túrték tovább közönyös sorsukat, és bár az ősök mindent megtettek, végül mégis menekülniük vagy veszniük kellett.

- A hajó csak ránk vár, Mikátor.
- Tudom.
- Indulnunk kell. A csöcselék már a kaput ostromolja.
- Ne hívd őket így. Csak a maguk életét akarják élni. Megbízható a kapitány?
- Nem kérdez semmit, és látszólag a fizetéssel is elégedett.
- Fáj, hogy mindezt itt kell hagynunk, fáj, hogy a tanács nem tart velünk, és azt hiszi, továbbra is képes még hatni az illattalanokra.
- Felséged mindent megtett; figyelmeztette őket...
- Talán mégse mindent. Nekik van igazuk. A mi időnk lejárt. Nem tart már igényt ránk ez a világ. Pusztulnunk kell.

A hajó

Illatát észre sem veszed, mégis,

Vilhelm Kowalski kapitány lassan felállt elnyűtt foteljéből, és kikapcsolta a percek óta csak kék fényt árasztó képernyőt. Nagyot nyújtózkodott, miközben óriásit ásított. Unalmas óráit retro-filmek nézésével töltötte. Egyik kedvence, a Máltai sólyom az imént ért véget, de csak nehezen szánta rá magát, hogy a kényelmes testhelyzetből felkeljen. A mosdóba ment, megmosta arcát. A tükörből negyven körüli, borostás arc nézett vissza rá fásult tekintettel. Felvette a zubbonyát, betúrta az ingét és kilépett a kabinból, hogy megtegye szokásos ellenőrző körútját. Az ajtó hangtalanul záródott be mögötte. Léptei elkopott futószőnyegen vezettek a hídig.

– Üdvözlöm, Vilhelm – darálta a komputer női hangja. – Minden érték a megengedett határon belül van. Az érkezésig még száznegyvennégy óra és negyven perc van hátra.

A kapitány végignézett a műszerfalon, majd a semmitmondó sötétségbe bámult az ablakon át. A végtelen űr sötétsége fokozta depressziós hangulatát. Magánya minden úttal egyre nagyobb lett. Hiába az ismerős űrállomások, bolygók és a fogaadók a galaxisok között, bolyongva csak a hajóját, Elenort tartotta társának.

Szívéhez nőtt ez a hajó. Már nem számított modernnek, mégis megállta a helyét

• Az Avana Egyesület által 2005-ben meghirdetett *Preyer Hugo* novellapályázat első helyezettje.

az űrszállítók egymás közt vívott hatalmi harcában. A „*Védekezz és menekülj!*”-stratégia szerint építették, ami erős páncélzatot és gyors hajtóművet jelentett. Az egyik legjobb konstrukció volt a maga nemében.

Kowalski elhagyta a hidat, és folytatta ellenőrző körútját. A raktérben a csomagok (hogy legális vagy illegális, ő sohasem kérdezte), rendezetten, bontatlanul álltak a helyükön.

– Itt is minden rendben – nyugtázta magában.

Utasait, a Mikátort és testőreit, meg azt a tenyérbe mászó képű improvizőrt már tizenhat órája nem látta. Nem mintha hiányoztak volna neki, de fizettek a kényelmükért, és annyit mégiscsak megérdemeltek, hogy naponta egyszer ételt adjon nekik.

A hajóban akár húsz ember is kényelmesen elférhetett, de most csak három utasa volt. Ez az üresség jellemezte már évek óta a magánfuvarozók hajóit, mióta a kalózok előzönlöttek a galaxisokat, és nem akadt senki, aki megfékezhetné volna őket.

– Elenor, alszanak még az utasaink? – kérdezte a kapitány a fedélzeti komputert.

– Nem észlelek magasabb aktivitásra jellemző tevékenységet. A kettes kabin lakója hét órája gyakorlatilag mozdulatlan, a hármas kabinba jelenleg nincs betekintésem.

– Elenor, jelezd nekik, hogy egy órán belül legyenek az étkezőben.

Kowalski befejezte az ellenőrzést. A hajtóművek és az energiaellátás tökéletesen működött. Csak a kormány-stabilizátorral volt egy kis probléma, de azt némi számítógépes program módosítással korrigálni tudta. Ismerte hajója minden porcikáját, a szükséges korrekciókat mindig maga végezte, a karbantartást soha nem bízta idegenre.

Az improvizőr nem aludt, csak feküdt az ágyán órák óta mozdulatlanul, és a plafont bámulta üveges tekintettel. Arcán időnként megrándult egy-egy izom, és a remegés végigfutott az egész testén. Izmos alkata volt, de nem az a kigyúrt fajta, hanem az a mázlista típus, akinek a sejteiben soha nem rakódott le egyetlen gramm zsír sem. Éles vonású arcát erősen kiálló szemöldökcsont, hegyes áll és alacsony homlok jellemezte. A nőknél sohasem volt sikere, de ő ezt nem bánta. Az ő élete az üzletről szólt. Gondolatai mindig ezer probléma megoldásán jártak, egy ötleten, ami mindenképpen megvalósításra várt még. Mióta megismerte útítársait, csak azon rágódott. Minduntalan az az egy téma tört felszínre a sok-sok más elképzelés között.

„Először is üzennem kell nekik, aztán odarendelnem őket az űrállomásra. Bérelnem kell egy helyiséget is, meg egy stúdiót, ahol rögzíthetnék az anyagot, valami spéci kutyúvel, biztosan lesz ott valaki, aki meg tudja szerkeszteni. Utána persze szabadalmaztatni kellene, és még nagyobb piacot teremteni neki. Ez még mind menne is simán, csak valahogy a közelébe kéne férkőznom, és rá kéne beszélnem, hogy vegyen részt benne. Pedig én megmondtam. Megmondtam, hogy ez egy különleges adottság, erre kereslet van, vagy ha nincs, majd én kerítek, de őfelsége hajthatatlan. A testőre meg, mint valami kobra, csak sziszeg és fűj...” – járt az agya rendületlenül. Magát győzködve tépelődött tovább: – „Miket beszélsz? Azóta, hogy felhoztad ezt a témát, még látni sem akarnak, eltűntek a kabinjukban, még az orrukat sem dugják ki. Amúgy elég riasztó egy népség. Az a sok dudor, mintha összecsupkédtek volna a bogarak, a testőr is biztosan azért takargatja magát. Tudom, hogy menekülnek valami elől, bár titkolják, látszik rajtuk. Talán ha segítenék nekik, akkor lekötelezném őket, és akkor már minden menne, mint a karikacsapás.”

A dupla kabint különös illatú, lágy levegő töltötte be. Semmihez sem fogható, semmihez sem hasonlítható illat, amit a fürkében tartózkodók egyike árasztott magából. Az illatozónak sötétbarna bőre apró, puha dudorokkal volt telehintve. A kicsiny dudorok mirigyeket tartalmaztak, és ezeknek volt köszönhető, hogy a Mikátor minden érzelmeit más és más illat jelezte. Az íróasztalnál ült, és egyhangú pillantásokkal nyugtázta a kezében tartott jelentést. Kétségei voltak a hitelességét illetően, de bíznia kellett abban, hogy talán legalább egy része mégis igaz lehet. A jelentés Gratokról érkezett. Az új nemzedék, az illattalanok, kivégezték vagy elüldözték a magasabb társadalmi rangban élőket, az őseket. Aki nem tudott elmenekülni, azzal kegyetlenül elbántak. A Mikátor is csak sokoldalú testőrének köszönhette életét. A testőr az asztalhoz lépett. Mozdulata kizökkentette a Mikátort merengéséből.

Felnézett, és tekintete elakadt a mélyzöld szemek tengerében. Félelmet, aggodalmat és szeretetet látott azokban a szemekben, fegyelem, elszántság és üres érzelemmentesség helyett. A Mikátor hangulata lassan megváltozott, és vele együtt a levegő illata is. Az érzelmei dolgozni kezdtek, a vágyai beindították a kémiai folyamatokat a bőre alatt. A külvilág másodrangúvá vált. Feromonok keveredtek a vad, fűszeres olajok tüzes illatával.

A zöld szemű tudta, mit kell tennie. Arra képezték ki, hogy ura minden gondolatát már az illata alapján követni tudja. A testét lazán fedő, könnyű selyemből készült ruháját tartó kötést egy mozdulattal megoldotta. A selyem végigsimította a testét, akár a Mikátor tekintete. Először hosszú vörös haja vált láthatóvá, majd márványfehér bőre. Arca lágy vonásain gyakran elmerengett a Mikátor, hosszú nyakára már ezer csókot lehelt, az izmos test többi része is csak az ő érintésére várt.

Szinte egyszerre mozdultak, hogy az őket elválasztó asztalt megkerüljék. A bizonytalanságban való lét most szoros ölelést kívánt. A Mikátorról is lekerültek a ruhák, és az ölelés boldog mámorba csapott át. A padló puha szőnyegére vetették magukat. A lány magára húzta hatalmasát, karjaival és lábaival körülfonta. A herceg féktelen vággyal esett neki, és keresni kezdte a szemek fennakadt, kéjes mámorát. A lányt előntötte a férfi bőrének illata, körülötte megszűnt létezni minden, és mint mélyízű drog, úgy tompította tudatát. Forgott körülöttük a világ. Csípőjük egymáshoz tapadt, hullámzó tengerként szorították egymást, ott, ahol a férfi a víz, és a part a lány.

A herceg a hátára hemperedett, és magára húzta testőrét. Lassan az illata is tovaszállt, hogy átadja helyét valami másnak, ami könnyebb és édesebb, mint Gratokon a tavaszi napsugár.

Halk pittyegésre eszméltek. A testőr felugrott, az ajtó felé fordult, és gyilkos tüskéit kimeresztette végig a gerincoszlopán. Minden mozdulatlan volt körülöttük. Az ajtó feletti panelen a villogó üzenet állt: „*Vacsora az étkezőben, fél óra múlva.*”

– Valami fontosat óhajt közölni velünk, Mr. Kowalski? – a Mikátornak cseppet sem volt ínyére ez a közös összejövétel, de eleget tett a kérésnek és testőrével együtt az étkezőbe ment.

– Felelősségemnek érzem, hogy a hajómon minden rendben legyen. Még hat napon át kell velem utazniuk, és szeretném, ha ez alatt tisztáznák a konfliktusaikat.

– Számunkra nagyobb élvezetet jelentett volna, ha nyugodtan utazhatunk.

– Én inkább arra gondoltam, hogy egy közös étkezés segítene feloldani a kialakult feszültséget.

– Ez jó ötlet öntől, Vilhelm – törte meg a pillanatnyi csendet az improvizőr, csep-

pet sem palástolva örömét. A kapitány haragos tekintettel reagált a megjegyzésre, ám az improvizőr tudomást sem vett róla. – Mit szólnának egy gratoki ingyencsészéhez? Esetleg valami Nemzeti eledel?

– Abba a maguk fajtának belesajdulna a gyomra – ingatta fejét a herceg.

– Azért annyira nem lehet kellemetlen – próbálkozott tovább az improvizőr.

– Kowalski kapitány, ha feltétlenül ragaszkodik ehhez az étkezéshez, ám legyen!

Gratoki hertlent kérek véresre sütvé. – Majd a lányra pillantott, és hozzátette: – A testőrömmek ugyanazt.

– Örülök, hogy jobb belátásra bírtam – vigyorodott el az improvizőr.

– A maga ittléte csak nehezítette ezt a döntést, de a kapitány a vendéglátónk, az ő meghívását nem utasíthatom vissza.

– Megtisztel, Mikátor. Magának mit adhatok? – fordult a bosszantó utashoz.

– Ó, én bármit megeszek, magára bízom, Vilhelm – vicsorgott a kellemetlen alak.

A kapitány ebben a pillanatban igazán örült, hogy nem a Gratokon született, mert eléggé kellemetlen illatokkal töltötte volna meg a levegőt. Így is félő volt, hogy a Mikátor elveszti a tűrőképességét, és ő maga riasztja el az arcátlan improvizőrt. Valahogy nem kívánta megérezni a düh és az undor illatát.

Az ételek hamar az asztalra kerültek. A technikának köszönhetően alig lehetett megkülönböztetni az igazit a reprodukálttól. Mindannyian maguk elé vették hőtárolós edényben készült ételeiket, és egymástól kissé elkülönülve, mégis egy asztalnál, hozzáltak az étkezéshez.

– Gondolkodott már az ajánlatomon? – tette fel a kérdést az improvizőr, csak hogy megzavarja a számára elviselhetetlen csendet, amiben a saját gondolatain kívül semmit sem hallott.

– A kérdésre a testőr reagált elsőnek. Székéről felugorva éles és visító hangon adta tudtára a pofátlanul kérdezőnek, hogy mind a téma, mind a személye túrhetetlen az asztalnál.

Az improvizőr szemei elkerekedtek, és torkát köszörülve próbálta magát megnyugtatni. Bizva abban, hogy ijedtségét nem vették észre, humorral próbálkozott:

– Ha megkérhetném, ezt a hangot a továbbiakban mellőzze, károsan hathat az emésztésemre, és ez a gekkóhús amúgy is elég száraz.

– Fogja vissza magát, és akkor nem ismétlődik... – a kapitány nem tudta befejezni a mondatot, mert hatalmas csattanás kíséretében megrázkódott a hajó, és érezhetővé vált, hogy a hajtómű leállt.

Egy emberként ugrottak talpra, s rohantak a híd felé, nem törődve a ruhájukhoz tapadt ételmaradékokkal.

– Elenor, mi történt? – kiáltott maga elé a kapitány.

– Kalózkodók támadták meg a hajót, és bevontatnak minket.

A komputer szavai után szinte a semmiből fegyveres idegenek jelentek meg a folyosón, akik egymást fedezve gyakorlottan hatoltak be az idegen környezetbe. Egy pillanatra minden mozdulatlanra vált, ahogy felmérték egymás erőviszonyait az ellenfelek. Ennyi idő is elég volt a testőrnek, hogy átlássa a helyzetet. Ruháján megoldotta az egyszerű kötést, és az még el sem hagyta a testét, ő már mozgásban volt a támadók felé. A kalózkodók nem emelték fel fegyvereiket időben, túl lassan eszméltek. A szűk folyosón ketten is alig fértek el egymás mellett, a vad anyatigrissé vált testőr mégis átsiklott az utat elzáró, könnyített páncélt viselő alakok között. Az első kettőnek ideje

sem volt felfogni, mi történik vele. Az egyik pillanatban még egy gyönyörű, nőnemű lény tartott feléjük anyaszült meztelenül, a következőben pedig kemény, hegyes tüskék állnak ki a tarkójukból. A második sor már egy kicsit gyorsabb volt. Bár fegyvereiket ösztönszerűen kapták maguk elé, használni már ők sem tudták. Irdatlan erő vágta földhöz őket, kipurcra belőlük minden levegőt.

– Elenor, vissza tudjuk verni a támadást? – hadarta a kapitány.

– Nem vagyok benne biztos.

– Igyekezz..., teljes energia a hajtóművekbe, hagyjuk itt őket!

Mindenki kivette a részét a harcból, a Mikátor és az improvizőr is. A kapitány elérte a hidat, átvette a vezérlést Elenortól, és manuálisan próbálta a hajót kimanőverezni a szorult helyzetből. A támadók nem akartak fogyni, folyamatos utánpótlásuk kimerítette a kis csapatot. A testőr hihetetlen sebessége és ereje ellenére is több sebből vérzett már, tüskéi pedig elfogytak. Gyönyörű, hófehér bőrén súlyos sebek éktelenkedtek, formás bal mellén a bimbó kettévált, mégis megszállottként küzdött, a fájdalommal mit sem törődve. Úgy, ahogy azt annak idején belénevelték.

– Lehagytuk őket – jelentette Elenor. – Kitértünk a vontatósugarak hatóköréből, de még mindig lónek ránk.

A fedélzeten már csak három kalóz tartózkodott, amikor hatalmas erejű robbanás rázta meg a hajót.

– Elenor, kárjelentést kérek... – ocsúdott fel a kapitány.

– Kisebb sérülések, a hajótest burkolata ép.

– Tűnjünk már el innen! – adott utasítást a „kreatív” komputernek a parancsnok.

A hajó meglódult, és fedélzetén egy tucat halottal maga mögött hagyta ismeretlen támadóit, miközben a levegőt újból különös illat járta át. Az édes ízt mindenki magába szívta. Virágillathoz volt hasonló, mint egy szépséges liliomnak a bódító illata.

Vilhelm kapitány órák múlva tért magához, pokoli fejfájás gyötörte.

– Mindenki jól van? – kérdezte elfúló hangon.

– Nem... – hallatszott a Mikátor fájdalmas hangja –, a testőröm meghalt. A robbanás pillanatában elvesztette az egyensúlyát és nekiesett az egyik támadónknak. Az hosszú tört tartott a kezében, amivel felnyársalta.

Miközben beszélt, a levegőt átható őszi illat töltötte meg. A fájdalom, az elmúlás illata, a gratoki őszeleven lélegzete.

– Csak kevésen múlt, hogy a Mikátor úr nem halt vele. A robbanás a folyosó végébe taszított, az utolsó pillanatban tértem magamhoz, és ha nincs a kezemben az a fegyver, amit harc közben szereztem... még belegondolni is rossz – sopánkodott az improvizőr, kinek szavai süket fülekre letek, de szokás szerint őt ez nem érdekelte. Sápadt arcán látszott, az elmúlt órák neki sem lehettek kellemesek.

A kapitány nem tudta, mit mondhatna, de érezte, hogy szavaknak itt most nincs helye. Fejcsóválva nyugtázta a veszteséget.

A hajó és megmaradt utasainak útja a kalózok után az úrbázisig eseménytelenül telt. A támadásról nem beszéltek, egymást kerülni próbálták. A Mikátor mindentől elzárkózott. A testőrével együtt elvesztett mindent, ami számára az életet jelentette.

Magának sem tudta megmagyarázni, hogy miért, de az utolsó nap estéjén, a közös vacsoránál kérés nélkül vállalta a fellépést, persze, szigorúan szűk létszámú közönség előtt.

A kis helyiség – egy átrendezett kabin – pont megfelelt a célnak. Az úrállomás parancsnoka örömmel biztosította a hercegi ranggal érkező vendég számára. További öt meghívott vett részt az illatkonzerten. A kabin közepén a Mikátor helyezte magát kényelembe, a többiek körülülték. Vilhelm Kowalski kapitány mint tiszteletbeli vendég kicsit hátrébról szemlélte az eseményeket, miközben az improvizőr örömmel ecsetelte a koncert menetét:

– Tisztelt Mikátor úr, amennyiben megengedi, elkezdhetnénk. – A válasz csak egy bólintás volt.

– Kedves vendégeim! Fantasztikus előadás szem-, fül- és orrtanúi lehetnek ma. Hosszas kérésemre a Mikátor beleegyezett abba, hogy fájának képességét megossza velünk. Kérem, gondolják át, melyek azok az érzések, amik önökben annyira mély nyomot hagytak, hogy képesek lennének velünk megosztani, és cserébe egy olyan illatot kapnak, amit talán sosem felejtene el.

Az első érzést egy idős hölgy mondta el. Egész családját elveszítette egy bányabolygón, aminek a férje volt a vezetője. A hosszas, fájdalmas történet a Mikátor szívébe mart, és a kapitány számára már ismert őszi illattal töltötte meg a levegőt. A következő egy pletbesztoni úr volt. Az ő története a keserűség és a csalódottság érzésére épült. A saját öccse verte át egy üzleti fogással, és még a feleségét is elrabolta tőle. Azóta teljesen összetört, és csak a nyomorúságán rágódott.

A Mikátor a történet alapján megszánta az esendő pletbesztonit, és bár érzéseit nem tudta átvenni, egy számára más érzéssel, a szájalommal illatozta be a teret, ami a csipős fűszerek, a méz és egy savanyú bor keverékére hasonlított.

Mire a levegő kitisztult, már egy másik történet kapott szárnyra a kis közönség körében. Ketten meséltek, egy fiatal házaspár. Nevetgéltek, kuncogtak, de elmondták, hogy egy pajzán kalandjuk, amit gazdag fantáziájuknak köszönhetnek, mennyire felizgatta őket. Egy wellness-bolygón történt, ott ismerték meg egymást. Szex volt első látásra. Az igazi élvezetről addig még fogalmuk sem volt. Főleg a lány volt tapasztalatlan. Miközben meséltek, beszéltek hálószobaitkaikról, kedvenc pózaikról, a Mikátornak végig a zöldszeműn jár az esze, és azokon a spontán, de szenvedélyes szeretkezéseken, amiket együtt éltek át. Az illat, amit az érzés kiváltott a hercegből, mindenki számára tébolyító volt, a fiatal pár alig tudta magát türtőztetni, hogy ne esenek egymásnak. Nem is bírták sokáig, felálltak, és köszönés nélkül hagyták ott a koncertet. Senki sem háborodott fel ezen, csak cinkos mosolygó összepillantások követték távozásukat.

Az utolsó jelentkező egy csuklyát viselő alak volt. Arcát egyetlen mozdulattal felfedte, és nem szólt semmit. A Mikátor szemei kikerekedtek. A csuklya egy gratoki fejevadászt rejtett.

A közönség mégsem értette, várta a történetet, az illatot, de mindkettő késett. Az idő megállt. A Mikátor megrémült, félelme még attól is visszatartotta, hogy illatot adjon ki magából. Aztán mégis, a kapitány érezte meg elsőnek, és tudta, hogy ez a vég, és mikor megérezte, tudta az improvizőr is, mégsem mozdultak. A halálfélelem, akár az édes liliom, kábítóbb a feromonok vágyfokozó illatánál, és akinek egyszer része volt belőle, az tudat alatt mindig is arra fog vágyani, hogy érezze maga körül a halált, ahogy ontja magából bódító illatát.